

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/29/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114212124
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5114212124.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobkyne: G. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. Z. XXX/X, XXX XX P. P., štátny občan SR, právne zastúpená JUDr. Annou Gašpercovou, advokátkou so sídlom Daniela Dlabača 35, 010 01 Žilina, IČO:37906305, proti žalovanému: K. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX P. S. - I. XX, štátny občan SR, o zaplatenie 4.285 Eur a o vzájomnej žalobe žalovaného o zaplatenie 4.702 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7C/104/2014-176 zo dňa 25.08.2017 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 7C/104/2014-194 zo dňa 01.02.2018 a opravným uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 7C/104/2014-243 zo dňa 16.01.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.258 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo výroku o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaného v časti o zaplatenie sumy 3.515 Eur (výrok II.) a vo výroku ktorým priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78% (výrok IV.), p o t v r d z u j e.

V odvolaní nenaďnutej časti (výrok III.) ponecháva rozsudok n e d o t k n u t ý.
Žalobkyňa m á voči žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom spojeným s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 7C/104/2014-194 zo dňa 01.02.2018 a opravným uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 7C/104/2014-243 zo dňa 16.01.2019, zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 4.258 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vzájomnú žalobu žalovaného v časti o zaplatenie sumy 3.515 Eur zamietol. Konanie o vzájomnej žalobe žalovaného v časti o zaplatenie sumy 1.187 Eur zastavil. Žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78%. Okresný súd konštatoval, že žalobkyňa si uplatňovala nárok na zaplatenie sumy 2.312 Eur titulom nároku na vrátenie pôžičiek, ktoré poskytla žalovanému odovzdaním: sumy 95 Eur dňa 15.02.2011 (z tohto dňa je len potvrdenie o prevzatí pôžičky poskytnutej dňa 05.02.2011), sumy 127 Eur dňa 31.03.2011 (z pôvodne poskytnutej sumy 877 Eur keďže žalobkyňa plnenie žalovaného z novembra 2012 v sume 1.000 Eur započítala na plnenie jeho záväzku vrátiť jej peňažné prostriedky z pôžičky poskytnutej žalovanému dňa 10.01.2011 v sume 250 Eur a na čiastočné plnenie jeho záväzku vrátiť jej peňažné prostriedky z pôžičky poskytnutej žalovanému dňa 31.03.2011 v rozsahu sumy 750 Eur (vyjadrenie žalobkyne na pojednávaní dňa 25.08.2017), sumy 350 Eur dňa 31.05.2011 (z tohto dňa je len potvrdenie o prevzatí pôžičky poskytnutej dňa 18.04.2011), sumy 360 Eur dňa 23.09.2011, sumy 100 Eur dňa 10.10.2011, sumy 200 Eur dňa 01.12.2011, sumy 960 Eur

dňa 22.01.2012 a sumy 120 Eur dňa 10.07.2012. Žalovaný skutkové tvrdenia žalobkyne o prevzatí týchto peňažných prostriedkov titulom uzavretých zmlúv o pôžičkách nepopieral a zásadne uznal tento uplatnený nárok žalobkyňou. (§ 151 ods. 1 CSP). Navyše mal aj súd zo žalobkyňou produkovaných listinných dôkazov preukázané, že zo strany žalobkyne došlo v období od 10.01.2011 do 10.07.2012 na základe dohôd o pôžičke k prenechaniu žalovanému peňažnej sumy celkovo vo výške 3.312 Eur (po započítaní plnenia žalovaného v sume 1.000 Eur na jeho záväzok vrátiť tieto peňažné prostriedky už len v sume 2.312 Eur). Súd mal tak za to, že žalobkyňa so žalovaným uzavreli niekoľko zmlúv o pôžičke podľa ust. § 657 OZ, na podklade ktorých vznikla žalovanému povinnosť vrátiť žalobkyňi pôžičkami poskytnuté peňažné prostriedky, ktorý peňažný záväzok si žalovaný nesporne v rozsahu sumy 2.312 Eur doposiaľ nesplnil. Pokiaľ ide o čas plnenia peňažného záväzku dlžníka zo zmluvy o pôžičke vrátiť veriteľovi peňažné prostriedky, tento (splatnosť) môže byť buď priamo medzi veriteľom a dlžníkom dojednaný a v prípade, že k dojednaniu nedošlo, je dlžník v zmysle ust. § 563 OZ povinný plniť svoj záväzok veriteľovi nasledujúcim dňom po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Pre účely rozhodnutia v prejednávanej veci je možné konštatovať, že k splatnosti peňažného záväzku žalovaného vrátiť žalobkyňi požičané peňažné prostriedky v celkovej výške 2.312 Eur došlo ešte pred dňom rozhodnutia súdu vo veci. Strany sporu si dohodli čas plnenia záväzku žalovaného len pri pôžičke zo dňa 23.09.2011, kedy sa žalovaný zaviazal vrátiť žalobkyňi sumu 360 Eur do 31.12.2011. Čo sa týka ďalších pôžičiek, strany sporu sa na čas plnenia peňažného záväzku žalovaného vrátiť prenechané peňažné prostriedky nedojednali, a preto žalovaný bol povinný plniť svoje peňažné záväzky v čase podľa ust. § 563 OZ. Najneskoršie žalobkyňa vyzvala žalovaného na plnenie jeho peňažných záväzkov vrátiť jej predmet pôžičky, t. j. peňažnú sumu 2.312 Eur, žalobou zo dňa 24.05.2013 (túto súd tak v zmysle ust. § 41 ods. 3 O.s.p. považoval z hmotnoprávneho hľadiska za výzvu podľa ust. § 563 OZ; k tomu napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1 Cdo 210/2005 zo dňa 01.05.2006), ktorá bola žalovanému doručená dňa 02.06.2014 (doručenka na č. I. 26 spisu). K splatnosti záväzku žalovaného tak došlo najneskôr dňa 03.06.2014. Žalovaný však namietal, že k zániku tohto jeho záväzku došlo na základe započítania (§ 580 OZ) časti jeho pohľadávky na vrátenie pôžičky v sume 2.312 Eur, ktorú pôžičku poskytol žalobkyňi v sume 2.590 Eur tým, že zo svojich výlučných prostriedkov uhradil za žalovanú ako akontáciu (zvýšenú splátku vopred) na základe kúpnej / lízingovej zmluvy č. 5400024 uzavretej medzi UniCredit Leasing Slovakia, a. s. ako prenajímateľom a žalobkyňou ako nájomcom, s pohľadávkou žalobkyne na vrátenie pôžičiek v celkovej výške 2.312 Eur. V ďalšom, ak si žalobkyňa uplatňovala proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 1.973 Eur titulom práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 451 OZ), súd po právnej stránke posúdil žalobkyňou uplatňovaný nárok inak ako žalobkyňa.

2. Okresný súd pri posúdení žalobkyňou uplatneného nároku vychádzal z toho, že žalobkyňa si tento uplatňovala na základe toho, že so žalovaným dňa 01.06.2011 uzavreli dohodu o majetkovom vypořádání medzi manželmi (žalovaný svoj podpis na tejto dohode uznal za svoj vlastný na pojednávaní dňa 25.08.2017), ktorú považoval súd aj za dohodu o vypořádání ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa ust. § 149 os. 2 OZ, v zmysle ktorej mal súd za to, že žalovaný sa medzi iným zaviazal riadne a včas uhrádzať predmetné leasingové splátky spoločnosti UniCredit Leasing Slovakia, a. s., a to v zmysle lízingovej zmluvy č. 5400024 zo dňa 14.05.2009 oproti tomu, že si ponechá predmetné OMV, ktoré v tomto čase, ako sa to konštatovalo aj v tejto dohode bolo vo vlastníctve leasingovej spoločnosti (UniCredit Leasing Slovakia, a. s.). Súd tak túto časť dohody strán sporu zo dňa 01.06.2011 považoval za dohodu podľa ust. § 534 OZ, ktorou sa žalovaný zaviazal vo vzťahu k žalobkyňi, že bude plniť jej peňažné záväzky voči leasingovej spoločnosti UniCredit Leasing Slovakia, a. s. vzniknuté žalobkyňi ako dlžníkovi na základe lízingovej zmluvy č. 5400024 zo dňa 14.05.2009. Dohodou v zmysle ust. § 534 OZ sa zakladá nový, samostatný záväzkový právny vzťah iba medzi dlžníkom a treťou osobou; preto pôvodný záväzok dlžníka voči veriteľovi nemôže ovplyvniť. Súd vychádzal ďalej zo zhodných tvrdení strán sporu na pojednávaní dňa 25.08.2017 (viď str. 4 a 5 zápisnice z tohto pojednávania), o ktorých pravdivosti nemal dôvodnú pochybnosť (§ 186 ods. 2 CSP), a to že ku dňu uzavretia dohody o ich majetkovom vypořádání, t. j. ku dňu 01.06.2011, boli všetky peňažné záväzky žalobkyne voči leasingovej spoločnosti z dotknutej leasingovej zmluvy uhradené a súčasne, že v období od 01.06.2011 do 17.07.2012 boli leasingové splátky vo výške 175 Eur. V období od 01.06.2011 do 17.07.2012 tak mala žalobkyňa voči leasingovej spoločnosti peňažný záväzok uhradiť jej leasingové splátky v celkovej výške 2.370,97 Eur. Súd vzal do úvahy, že strany sporu preukázateľne uhradili v období od 01.06.2011 do 21.08.2012 na leasingových splátkach celkovo sumu 2.302,56 Eur (z toho žalobkyňa žalovanú sumu 1.973 Eur a žalovaný úhrady zo dňa 18.10.2011 v sume 171 Eur a zo dňa 22.02.2012 v sume 158,56 Eur) a súčasne, že ku dňu 01.06.2011 boli všetky peňažné záväzky žalobkyne voči leasingovej spoločnosti z dotknutej leasingovej zmluvy vyrovnané, strany sporu tak peňažným plnením v celkovej výške 2.302,56 Eur plnili záväzky

žalobkyne voči leasingovej spoločnosti vyplývajúce z dotknutej leasingovej zmluvy. Pokiaľ tak žalobkyňa úhradami: zo dňa 31.03.2012 v sume 360 Eur, zo dňa 07.04.2012 v sume 175 Eur, zo dňa 10.06.2012 v sume 175 Eur, zo dňa 31.07.2012 v sume 880 Eur a zo dňa 01.08.2012 v sume 383 Eur (z tejto sumy 1 Euro uhradila žalobkyňa ako poplatok za vklad hotovosti sumy 382 Eur na účet leasingovej spoločnosti), t. j. úhradami v celkovej sume 1.973 Eur plnila svoje peňažné záväzky voči leasingovej spoločnosti (úhradu leasingových splátok) z leasingovej zmluvy č. 5400024 prislúchajúce obdobiu od 01.06.2011 do 17.07.2012, počas ktorého mal žalovaný nesporne predmetné OMV v držbe, vznikla žalobkyni v príčinnej súvislosti s porušením záväzku žalovaným, ktorý mu vyplýval z dohody zo dňa 01.06.2011, škoda v rozsahu peňažnej sumy, ktorú z uvedeného dôvodu musela uhradiť plniac si svoje zmluvné záväzky leasingovej spoločnosti. Nebyť tak porušenia zmluvnej povinnosti (vyplývajúcej z dohody zo dňa 01.06.2011) žalovaným, žalobkyňa by priamo leasingovej zmluve nemusela poskytnúť predmetné peňažné plnenie titulom plnenia svojich zmluvných záväzkov za predmetné obdobie od 01.06.2011 do 17.07.2012, keďže tieto jej peňažné záväzky by zanikli peňažným plnením žalovaného, na ktoré sa žalovaný v dohode zo dňa 01.06.2011 zaviazal. Okresný súd tak dospel k záveru, že žalovanému v zmysle ust. § 420 ods. 1 OZ vznikla zodpovednosť za škodu a s touto spojená povinnosť nahradiť túto škodu v zmysle ust. § 442 ods. 1 OZ ako skutočnú škodu vo výške 1.973 Eur žalobkyni. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobkyňou uplatnený nárok je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ), keďže žalobkyňa požadovala od neho, aby plnil za ňu leasingové splátky, pričom mu však žalovaná odňala možnosť používať predmetné OMV a nezabezpečila jeho prepis, ako aj prepis osoby nájomcu v lízingovej zmluve č. 5400024 zo dňa 14.05.2009, súd sa ohľadom tejto obrany žalovaného stotožnil s produkovanou argumentáciou žalobkyne uvedenou v jej podaní zo dňa 13.07.2016 a považoval tak obranu žalovaného z tohto dôvodu za nedôvodnú. Súd poukazuje na to, že mal bez najmenších pochybností za preukázané, že v čase od 01.06.2011 do 17.07.2012 užíval predmetné OMV žalovaný, čo vyplýva jednak zo skutočnosti, že dňa 17.07.2012 bolo leasingovou spoločnosťou predmetné OMV ako predmet leasingu odňaté z držby žalovaného (viď preberací protokol LZ: 5400024 na č. I. 83 spisu, podľa ktorého dňa 17.07.2012 odovzdal predmetné OMV splnomocnenej spoločnosti na prebratie OMV EVOL, s. r. o. práve žalovaný, o čom svedčí jeho podpis na tomto protokole), ako aj skutočnosť, že žalovaný bol v osvedčení o evidencii predmetného OMV č. SD 364814 evidovaný ako držiteľ predmetného motorového vozidla. Napokon na pojednávaní dňa 25.08.2017 žalovaný skutkovým zisteniam súdu korešpondujúce skutkové tvrdenia žalobkyne už ani nepopieral. Súd tak vychádzajúc z vyššie uvedených úvah a čiastkových skutkových a právnych záverov dospel ku konečnému záveru o vzniku aj žalovaného nároku žalobkyne voči žalobcovi na zaplatenie sumy 1.973 Eur.

3. Okresný súd sa ďalej zaoberal vzájomnou žalobou žalovaného v časti, v ktorej nebola vzatá späť, v kontexte s ním uplatneným peňažným nárokom v celkovej výške 2.590 Eur (tento nárok, resp. pohľadávku čiastočne žalovaný započítaval na pohľadávku žalobkyne z pôžičiek na zaplatenie sumy 2.312 Eur a vo zvyšnom jej rozsahu 278 Eur sa domáhal vzájomnou žalobou proti žalobkyni jej zaplatenia). Suma akontácie - zvýšenej splátky vopred podľa dotknutej lízingovej zmluvy č. 5400024 bola nepochybne uhradená dňa 14.05.2009, t. j. v čase trvania manželstva strán sporu. Žalovaný nárok na zaplatenie sumy 2.590 Eur skutkovo vymedzil tak, že žalovanej z peňažných prostriedkov vo svojom výlučnom vlastníctve požičal sumu 2.590 Eur na zaplatenie akontácie - zvýšenej splátky vopred podľa dotknutej lízingovej zmluvy č. 5400024, pričom k prenechaniu peňažných prostriedkov žalobkyni malo dôjsť tak, že tieto peňažné prostriedky boli uhradené v hotovosti v prospech spoločnosti NOVÝ TOPCAR, s. r. o. Žalovaný tak skutkovo vymedzil tento žalovaný nárok ako nárok veriteľa zo zmluvy o pôžičke podľa ust. § 657 OZ, ktorému mala zodpovedať povinnosť žalobkyne ako dlžníka vrátiť žalovanému ako veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky. Pri peňažnej pôžičke môže dôjsť k odovzdaniu požičanej sumy aj bezhotovostným prevodom na účet dlžníka (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 33 Odo 454/2006 zo dňa 29.5.2008). Nemožno ani vylúčiť, aby sa zmluvné strany dohodli, že peniaze, ktoré už boli dlžníkovi odovzdané z iného dôvodu a ktoré je povinný veriteľovi vrátiť, budú naďalej (od uzatvorenia zmluvy o pôžičke) tvoriť predmet pôžičky (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 33 Odo 209/2005 zo dňa 28.3.2007). V tomto kontexte súd považoval obranu žalobkyne, že v danom prípade nemožno hovoriť o pôžičke, keďže nedošlo k odovzdaniu predmetu pôžičky žalovaným žalobkyni, za nedôvodnú. Možno však konštatovať, že žalovaný nepreukázal, že by so žalobkyňou uzavreli medzi sebou zmluvu o pôžičke. Súčasne žalovaný nepreukázal, že by sumu 2.590 Eur uhradil z peňažných prostriedkov v jeho výlučnom vlastníctve. Vzhľadom k tomu, že v čase úhrady akontácie - zvýšenej splátky vopred podľa dotknutej lízingovej zmluvy č. 5400024 trvalo bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, ktoré vzniklo uzavretím manželstva stranami sporu dňa XX.XX.XXXX, súd vychádzal z právnej domnienky v zmysle ust. § 143 OZ, že peňažné prostriedky použité na

úhradu uvedeného záväzku žalobkyne z lízingovej zmluvy č. 5400024 boli prostriedky pochádzajúce z bezpodielového spoluvlastníctva manželov - strán sporu. Pokiaľ žalovaný mienil preukazovať svoje skutkové tvrdenia o uzavretí dohody o pôžičke so žalobkyňou, ako aj o tom, že predmetné peňažné prostriedky boli v jeho výlučnom vlastníctve výsluchom svedka A. J. - zamestnanca spoločnosti NOVÝ TOPCAR, s. r. o., výsluch tohto svedka zjavne nebol spôsobilý preukázať tieto skutkové tvrdenia žalovaného. Svedok, ako osoba prijímajúca platbu akontácie - zvýšenej splátky vopred podľa dotknutej lízingovej zmluvy č. 5400024 (viď príjmový pokladničný doklad spoločnosti NOVÝ TOPCAR, s. r. o. predložený žalobkyňou nachádzajúci sa v prílohovej obálke spisu), by, ak tak, mohol len preukázať skutkové tvrdenie žalovaného, že túto platbu prevzal od žalovaného. Z tohto dôvodu súd žalovaným navrhovaný dôkaz výsluchom svedka A. J. nevykonal (§ 185 ods. 1 CSP). Okresný súd tak vzájomnú žalobu žalovaného v časti o zaplatenie sumy 278 Eur v dôsledku neunesenia dôkazného bremena žalovaným zamietol a súčasne považoval za nedôvodnú jeho kompenzačnú námietku vo vzťahu k zániku žalobkyňou uplatneného nároku na vrátenie pôžičiek v celkovej sume 2.312 Eur.

4. Ak sa v ďalšom žalovaný proti žalobkyni domáhal zaplatenia sumy uhradených leasingových splátok v celkovej sume 2.721,29 Eur, ktoré za žalovanú uhradil zo svojich výlučných peňažných prostriedkov v období od 03.09.2009 do 22.02.2012 a teda z hľadiska právneho posúdenia si tak voči žalobkyni uplatňoval právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže za žalobkyňu mal plniť bez právneho dôvodu to, čo mala plniť ako svoj peňažný záväzok voči leasingovej spoločnosti ona sama (§ 454 OZ), okresný súd posúdil takto vzájomnou žalobou žalovaným uplatnený nárok čiastkovo, a to za nasledovné jednotlivé obdobia: 1. za obdobie trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov - strán sporu, t. j. za obdobie od 03.09.2009 do 03.10.2010, za ktoré si žalovaný uplatňoval žalovaný nárok čo do výšky 1.524,06 Eur, 2. za obdobie po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, t. j. za obdobie od 04.10.2010 do dňa podpisu dohody o majetkovom vyporiadaní medzi manželmi, t. j. do dňa 01.06.2011, za ktoré si žalovaný uplatňoval žalovaný nárok čo do výšky 867,67 Eur a 3. za obdobie od 02.06.2011 do 22.02.2012, za ktoré si žalovaný uplatňoval žalovaný nárok čo do výšky 329,56 Eur. (1.524,06 Eur + 867,67 Eur + 329,56 Eur = 2.721,29 Eur). Pokiaľ ide o uplatnený nárok za prvé obdobie, okresný súd konštatoval, že žalovaný opätovne neunesol dôkazné bremeno v spore a nepreukázal, že by v danom prípade zaplatil v období od 03.09.2009 do 02.09.2010 leasingové splátky v sume 1.524,06 Eur z peňažných prostriedkov v jeho výlučnom vlastníctve. V tomto čase trvalo bezpodielové spoluvlastníctvo manželov - strán sporu a teda súd vychádzajúc z ust. § 143 OZ mal za to, že tieto úhrady žalovaný realizoval z peňažných prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov - strán sporu. Čo sa týka posúdenia žalovaného nároku za druhé obdobie, súd vychádzajúc z obsahu a znenia dohody o majetkovom vyporiadaní medzi manželmi zo dňa 01.06.2011 mal za to, že strany sporu si touto dohodou vyporiadali aj všetky vzniknuté práva a povinnosti viažuce sa k predmetnému OMV, teda aj práva a povinnosti súvisiace s plnením záväzkov žalobkyne vyplývajúcich jej z dotknutej lízingovej zmluvy č. 5400024, čím akékoľvek nároky žalovaného vyplývajúce mu zo skutočnosti, že v druhom období vykonal peňažné plnenie na záväzky žalobkyne v celkovej výške 867,67 Eur, zanikli. Napokon, pokiaľ ide o nárok žalovaného za tretie obdobie, žalovaný len plnil svoj záväzok voči žalobkyni, vyplývajúci mu z dohody o majetkovom vyporiadaní medzi manželmi zo dňa 01.06.2011, riadne a včas uhrádzať leasingové splátky, a teda žalobkyni nemohlo na jeho úkor vzniknúť bezdôvodné obohatenie, keďže zo strany žalovaného išlo o plnenie nie bez právneho dôvodu, ale na základe dohody strán sporu. S poukazom na vyššie uvedené, okresný súd vzájomnú žalobu žalovaného v časti o zaplatenie sumy 2.721,29 Eur zamietol.

5. Ak sa v ďalšom žalovaný vzájomnou žalobou domáhal proti žalobkyni zaplatenia celkovo sumy 515,71 Eur z dôvodu, že mal zo svojich výlučných prostriedkov vykonať úhradu ceny opravy a servisnej prehliadky predmetného OMV, súd mal za to, že žalovaný si opätovne uplatnil voči žalobkyni nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť v zmysle ust. § 454 OZ žalobkyni plnením žalovaného na záväzok žalobkyne uhradiť spoločnosti NOVÝ TOPCAR, s. r. o. cenu opravy a servisnej prehliadky predmetného OMV. Opätovne však súd dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že predmetné úhrady vykonal z peňažných prostriedkov v jeho výlučnom vlastníctve. Preto súd vzájomnú žalobu žalovaného aj v tejto jej časti o zaplatenie sumy 515,71 Eur zamietol. Okresný súd nad rozsah už uvedeného konštatoval, že vzájomnú žalobu žalovaného o zaplatenie sumy 278 Eur (teda zvyšku žalovanej pohľadávky v celkovej sume 2.590 Eur po jej započítaní oproti pohľadávke žalobkyne na vrátenie pôžičiek v sume 2.312 Eur), ďalej sumy zodpovedajúcej úhradám zo strany žalovaného na leasingové splátky v celkovej výške 2.721,29 Eur a napokon sumy 515,71 Eur zodpovedajúcej úhradám žalovaného za opravy a servisnú prehliadku predmetného motorového vozidla, musel zamietnuť aj

z dôvodu žalobkyňou vznesenej námietky premlčania (§ 100 ods. 1 OZ). Žalovaný žalované nároky uplatnil na súde s účinkami podľa ust. § 112 OZ (v poradí druhou) vzájomnou žalobou až dňa 22.03.2016 (keďže pôvodná vzájomná žaloba žalobcu podaná na súde dňa 27.06.2014 bola uznesením súdu č. k. 7C/104/2014-72 zo dňa 25.11.2014 odmietnutá a žalovaný tak riadne nepokračoval v začatom konaní po podaní tejto vzájomnej žaloby; k tomu napr. nález Ústavného súdu ČR spis. zn. II. ÚS 182/2001 zo dňa 24.06.2003).

6. Pokiaľ ide o ďalšie žalovaným vzájomnou žalobou uplatňované nároky, okresný súd poukazuje na to, že v tomto prípade bolo potrebné tieto posúdiť ako uplatnené titulom práva osoby podľa ust. § 456 OZ (v tomto prípade žalovaného, keďže práve na jeho úkor mala žalobkyňa plnením žalovaného na jej zmluvné záväzky získať podľa ust. § 454 OZ bezdôvodné obohatenie a mala byť v zmysle ust. § 451 ods. 1 OZ zaviazaná tento majetkový prospech žalobcovi vydať) na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, toto sa premlčuje v subjektívnej 2-ročnej premlčacej dobe podľa ust. § 107 ods. 1 OZ, pre ktorej začiatok plynutia je rozhodný deň, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel, že došlo na jeho úkor k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Súd konštatoval, že v danom prípade mal tak žalovaný, a to platí pre všetky ním vzájomnou žalobou uplatnené nároky v celkovo žalovanej sume 3.237 Eur (súčet sumy 2.721,29 Eur zodpovedajúcej úhradám zo strany žalovaného na leasingové splátky v období od 03.09.2009 do 22.02.2012 a sumy 515,71 Eur zodpovedajúcej úhradám žalovaného za opravy a servisnú prehliadku predmetného motorového vozidla, t. j. úhradám zo dňa 21.08.2009 vo výške 434,96 Eur zo dňa 02.03.2010 vo výške 80,75 Eur) vedomosť o oboch podmienkach pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa ust. § 107 ods. 1 OZ bez najmenších pochybností už v deň, kedy mal tieto úhrady za žalobkyňu vykonať. Poslednú úhradu za žalobkyňu mal z celkovej sumy 3.237 Eur žalovaný vykonať dňa 22.02.2012 a teda k premlčaniu všetkých jeho nárokov došlo v celom ich rozsahu, t. j. v celkovej sume 3.237 Eur uplynutím dňa 24.02.2014, kedy v zmysle ust. § 122 ods. 1 až 3 OZ uplynula 2-ročná subjektívna premlčacia doba podľa ust. § 107 ods. 1 OZ. (deň 22.02.2014 totižto pripadol na sobotu a najbližším pracovným dňom tak bol deň 24.02.2014).

7. S poukazom na vyššie uvedené závery okresného súdu, ako aj na nedôvodnosť kompenzačnej námietky žalovaného, resp. na zamietnutie jeho vzájomnej žaloby, okresný súd vyhovel žalobe žalobkyne vo zvyšnej časti (t. j. v časti, na ktorej zotrvala po späťvzatí žaloby v časti o zaplatenie sumy úrokov z omeškania vo výške 1.071,25 Eur) a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 4.285 Eur.

8. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP, a to vzhľadom k pomeru úspechu strán sporu v konaní v prejednávanej veci (pričom za neúspech žalobkyne súd považoval skutočnosť, že na základe späťvzatia žaloby v časti o zaplatenie sumy 1.071,25 Eur došlo jej procesným zavinením k zastaveniu konania uznesením súdu č. k. 7C/104/2014-102 zo dňa 20.04.2016; § 256 ods. 1 CSP a rovnako za neúspech žalovaného považoval skutočnosť, že na základe späťvzatia žaloby v časti o zaplatenie sumy 1.187 Eur došlo jeho procesným zavinením k zastaveniu konania v tomto rozsudku). Žalobkyňa mala vo veci (t. j. v konaní o jej žalobe, ako aj o žalobe žalovaného) len čiastočný úspech v čistom vyjadrení 78 % [úspech žalobkyne: 4.285 Eur, t. j. rozsah žalobkyni na základe jej žaloby priznaných nárokov + 3.515 Eur, t. j. rozsah vzájomnou žalobou uplatneného nároku, o ktorom súd meritorne rozhodol + 1.187 Eur, t. j. rozsah vzájomnou žalobou uplatneného nároku, o ktorom bolo konanie na základe späťvzatia vzájomnej žaloby v tejto časti zastavené = 8.987 Eur; celková výška pohľadávok uplatnených stranami sporu žalobou a vzájomnou žalobou: 5.356,25 Eur, t. j. žalobkyňou pôvodne žalovaná suma nárokov + 4.702 Eur, t. j. žalovaným vzájomnou žalobou uplatňovaná suma nárokov = 10.058,25 Eur; %-tuálny úspech žalobkyne = 8.987 Eur / 10.058,25 Eur = 0,89 = 89 %; úspech žalovaného 11 % = 100 % - úspech žalobkyne 89 %; čistý úspech žalobkyne 89 % - 11 % = 78 %]. Preto o trovách konania rozhodol súd tak, že žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu pomernej časti trov konania zodpovedajúcej 78 %-tám ňou vynaložených trov konania na účelné uplatnenie práva proti žalovanému.

9. V zákonnej lehote proti rozsudku podal žalovaný osobne na súde odvolanie, ktoré odôvodnili tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Žalovaný ďalej tvrdí, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že pri tom vychádzal z nesprávneho posúdenia veci. Žalovaný vo svojom odvolaní uvádza, že žalobkyni z peňažných prostriedkov vo svojom výlučnom vlastníctve, požičal sumu 2.590 Eur na zaplatenie

akontácie - zvýšenej splátky vopred podľa dotknutej lízingovej zmluvy č. 5400024. Tieto peňažné prostriedky mal žalovaný dňa 14.05.2009 použiť na úhradu v hotovosti v prospech NOVÝ TOPCAR, s.r.o.. Na zaplatenie akontácie mal použiť peňažné prostriedky, ktoré mal z vyplateného dedičstva. Žalovaný tvrdí, že na základe dedičského rozhodnutia po svojom otcovi a kúpnopredajnej zmluvy preukazuje, že v tom čase mal finančné prostriedky, ktoré boli v jeho výlučnom vlastníctve, pričom opäť navrhuje, aby si súd vyžiadal výpisy z účtu žalobkyne za obdobie od 8/2008 do 12/2009, na ktorý boli poukazované čiastky žalovaného z dedičstva a tiež týmito výpismi z účtu žalovaný preukazuje, že v tom čase nemali spolu so žalobkyňou finančné prostriedky na kúpu auta (akontáciu vo výške 2.590 Eur) a teda, že tieto boli z jeho výlučného vlastníctva požičané žalobkyni na kúpu auta. Žalovaný ďalej trvá na výsluchu A. J., zamestnanca spoločnosti NOVÝ TOPCAR, s.r.o., ktorý mal prijať platbu akontácie, výpoveďou ktorého chce preukázať svoje vyššie uvedené tvrdenia ohľadom disponovania finančnými prostriedkami výlučne žalovaným v danom čase. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že neexistuje preto dôvod na zamietnutie vzájomnej žaloby žalovaného v časti o zaplatenie 278 Eur a tiež kompenzáciu vo vzťahu k zániku žalobkyňou uplatneného nároku na vrátenie pôžičiek v celkovej sume 2.312 Eur. Žalovaný ďalej tvrdí, že počas obdobia od 03.09.2009 do 02.09.2010 (v čase trvania BSM) platil za žalobkyňu leasingové splátky v sume 1.524,06 Eur z finančných prostriedkov z jeho výlučného vlastníctva (z dedičstva). Za obdobie po zániku BSM, t.j. od 04.10.2010 do dňa podpisu dohody o majetkovom vyporiadaní medzi manželmi (01.06.2011), si žalovaný uplatňuje voči žalobkyni nárok vo výške 867,67 Eur. Žalovaný sa nestotožňuje s názorom okresného súdu, ktorý v bode 58. uvádza, že dohodou zo dňa 01.06.2011 akékoľvek nároky žalovaného voči žalobkyni touto dohodou zanikli. Žalovaný v odvolaní ďalej uvádza, že za obdobie od 02.06.2011 do 22.02.2012, za ktoré si uplatňuje nárok voči žalobkyni vo výške 329,56 Eur, okresný súd uviedol, že išlo o plnenie na základe dohody strán zo dňa 01.06.2011, riadne a včas uhrádzať leasingové splátky žalovaným. Žalovaný na súde predložil Dohodu o vypsoriadaní motorového vozidla zn. KIA-PRO-CEED 1,4 zo dňa 27.11.2012 uzatvorenú medzi stranami sporu, kde žalobkyňa potvrdila, že odovzdala žalovanému toto osobné motorové vozidlo. Do toho času ho užívala ona, z čoho vyplýva, že si mala svoje povinnosti ohľadom splátok leasingu plniť ona. Čo sa týka uplatneného nároku žalovaného vo výške 515,71 Eur, ktoré mal zaplatiť za žalobkyňu za servisné prehliadky OMV, žalovaný tvrdí, že aj tieto servisné prehliadky financoval z prostriedkov z jeho výlučného vlastníctva (z dedičstva). Námietku premlčania, ktorú vzniesla žalobkyňa, žalovaný považuje za neopodstatnenú, pretože podal vzájomnú žalobu na súd dňa 27.06.2014, teda v lehote. Čo sa týka uplatneného nároku žalobkyne vo výške 1.973 Eur titulom úhrad splátok z leasingovej zmluvy č. 5400024 zo dňa 14.05.2009 za obdobie od 01.06.2011 do 17.07.2012, tu žalovaný uvádza, že predmetné OMV, aj napriek dohode zo dňa 01.06.2011, reálne neužíval. Žalobkyňa mu ho mala následne cca po 3 mesiacoch fyzicky zobrať, preto nemal dôvod uhrádzať leasingové splátky. Túto skutočnosť preukazuje žalovaný dohodou zo dňa 27.11.2012, kde mu žalobkyňa OMV odovzdala. Z uvedených dôvodov žalovaný trvá na svojom uplatnenom nároku, t.j. na zaplatení sumy 278 Eur (zvyšku žalovanej pohľadávky v celkovej sume 2.590 Eur po jej započítaní oproti pohľadávke žalobkyne na vrátenie pôžičiek v sume 2.312 Eur), ďalej na zaplatení sumy zodpovedajúcej úhradám zo strany žalovaného na leasingové splátky v celkovej výške 2.721,29 Eur a tiež na zaplatení sumy 515,71 Eur zodpovedajúce úhradám žalovaného za opravy a servisnú prehliadku OMV. Zároveň navrhuje žalobu žalobkyne voči žalovanému o zaplatenie 4.285 Eur zamietnuť a priznať žalovanému trovy konania. Žalovaný tak navrhuje, aby odvolací súd Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 7C/104/2014-176 zo dňa 25.08.2017 v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si žalovaný uplatňuje trovy konania.

10. Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne vyjadrila, kde uviedla, že žalovaný presne neuviedol, ktorý z procesných postupov súdu považuje za ten, ktorý mu znemožnil, aby uskutočnil svoje procesné práva a ani nešpecifikuje, ktoré procesné právo mu malo byť postupom súdu znemožnené. Ďalej žalovaný nešpecifikuje, ktoré zo skutkových zistení súdu považuje za nesprávne. Žalovaný neuvádza, prečo by mali byť dôkazné prostriedky, ktoré vo svojom odvolaní špecifikuje, pripustené v odvolacom konaní, najmä s poukazom na § 366 CSP. Žalovaný nekonkretizuje, ktorý zo súdom v rozsudku uvedených právnych názorov považuje za nesprávny a ani nepredkladá žiadne relevantné právne argumenty. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že navrhol vykonať dôkaz výpisom z účtov žalobkyne vo K. na preukázanie jeho tvrdenia, nie je správne, nakoľko tento dôkaz žalovaný nenavrhol vo vzájomnom návrhu zo dňa 01.04.2016, neurobil tak ani v písomnom vyjadrení voči súdu zo dňa 14.10.2016 a ani na pojednávaní dňa 25.08.2017, preto súd nemohol pochybiť pokiaľ takýto dôkaz nevykonal. Čo sa týka dôkazu výsluch svedka A. J., žalobkyňa uvádza, že sa stotožňuje s názorom okresného súdu v časti 55 odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde súd konštatoval, že výpoveď navrhovaného svedka

nemohla byť spôsobilá preukázať existenciu pôžičky ale len skutkové tvrdenia žalovaného, že túto platbu prevzal od žalovaného. Žalovaný teda opäť navrhuje vykonať len také dôkazy, ktoré nie sú spôsobilé preukázať jeho tvrdenie, že došlo k uzavretiu dvojstranného právneho úkonu - k uzavretiu zmluvy o pôžičke medzi ním a žalobkyňou, nakoľko žalobkyňa toto jeho tvrdenie popiera. S rozhodnutím súdu ohľadne časti žalovaným uplatneného vzájomného návrhu o zaplatenie 2.721,29 Eur a s odôvodnením tohto rozhodnutia súdom prvej inštancie v častiach 56 - 64 sa žalobkyňa plne stotožňuje. Názor žalovaného o neopodstatnenosti námietky premlčania vznesenej žalobkyňou je vyvrátený správnym právnym posúdením súdu v častiach 3 - 5 odôvodnenia rozsudku, nakoľko kvalifikovanú vzájomnú žalobu podal žalovaný na súde až 01.04.2016. V odvolaní uvádzané tvrdenie žalovaného, že predmetné OMV Kia napriek dohode so žalobkyňou zo dňa 01.06.2011 reálne neužíval, je vyvrátené jednak samotným vyjadrením žalovaného na pojednávaní dňa 25.08.2017, kedy užívanie predmetného OMV Kia ním od 01.06.2011 do 17.07.2012 neučinil sporným, jednak listinným dôkazom na č.l. 83 - preberacím protokolom, z ktorého je zrejmé, že vozidlo bolo odobraté žalovanému. K užívaniu vozidla žalovaným v danom čase navrhla žalobkyňa vykonanie dôkazu - výsluch svedkov, ku ktorým však nebolo nutné pristúpiť, nakoľko žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie svoje užívanie vozidla v období od 01.06.2011 do 17.07.2012 potvrdil. Žalobkyňa ďalej tvrdí, že žalovaný vo svojom odvolaní nesprávne interpretuje znenie listinného dôkazu, ktorý predložil ako prílohu svojho podania zo dňa 31.03.2016, a to Dohody zo dňa 27.11.2012, a to ako podporný dôkaz o tom, že vozidlo neužíval v čase od 01.06.2011 do 17.07.2012. Existenciu tejto dohody žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 13.07.2016 poprela a obaja účastníci pôvodne zhodne navrhovali preukazovanie pravosti podpisu žalobkyne na prípadnom originály takéhoto dokumentu. Žalobkyňa originálom nedisponuje a tvrdí, že dohodu v takom znení so žalovaným nepodpísala. Žalovaný originál dohody súdu nepredložil. Následne žalovaný na pojednávaní dňa 25.08.2017 upustil od svojho nároku, uplatneného v zmysle tejto ním predloženej listiny, nežiadal ju vykonať ako listinný dôkaz a svoj vzájomný návrh v časti o zaplatenie súm z nej vraj vyplývajúcich zobral späť. Záverom žalovaný vo svojom odvolaní žiada odvolací súd o priznanie vzájomným návrhom uplatnenej sumy, ale tiež žiada o zamietnutie žaloby žalobkyne, hoci prípadnú nesprávnosť tohto výroku súdu prvej inštancie svojim odvolaním nijako nenamieta. V zmysle uvedeného žalobkyňa žiada odvolací súd, aby potvrdil Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 7C/104/2014-176 z dňa 25.08.2017 a priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

11. Žalovaný zaslal k vyjadreniu žalobkyne repliku, v ktorej uviedol, že v plnom rozsahu trvá na svojom odvolaní zo dňa 20.02.2018.

12. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP) napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

13. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

16. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotením toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia,

obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

17. S rozhodnutím súdu prvej inštancie, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Keďže súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazoval odvolateľ aj v priebehu prvostupňového konania, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné, neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľov, na ktorých založili svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu, potvrdil ako vecne správny.

18. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd ďalej uvádza nasledovné:

19. Odvolací súd konštatuje zhodne so súdom prvej inštancie, že v súvislosti s uplatneným peňažným nárokom v celkovej výške 2.590 Eur (tento nárok žalovaný započítaval na pohľadávku žalobkyne z pôžičiek na zaplatenie sumy 2.312 Eur a vo zvyšnom jej rozsahu 278 Eur sa domáhal vzájomnou žalobou proti žalobkyni jej zaplatenia), že suma akontácie bola preukázateľne uhradená dňa 14.05.2009, čo bolo počas trvania manželstva. Žalovaný tvrdil, že poskytol peňažné prostriedky vo výške 2.590 Eur zo svojho výlučného vlastníctva, ktoré nadobudol dedením, žalobkyni vo forme zmluvy o pôžičke, pričom ich použil na zaplatenie akontácie - zvýšenej splátky vopred podľa dotknutej lízingovej zmluvy č. 5400024. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s právnou argumentáciou okresného súdu uvedenou v bode 55 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno pri dokazovaní existencie zmluvy o pôžičke. K uvedenej argumentácii odvolací súd dopĺňa, že podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky. Z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 325/2009, zo dňa 30. júna 2010).

20. Žalovaný ďalej nepreukázal, že by sumu 2.590 Eur uhradil z peňažných prostriedkov v jeho výlučnom vlastníctve. Tak ako uviedol okresný súd, v čase úhrady akontácie - zvýšenej splátky vopred podľa dotknutej lízingovej zmluvy č. 5400024 trvalo bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, ktoré vzniklo uzavretím manželstva stranami sporu dňa XX.XX.XXXX, pričom súd vychádzal z právnej domnienky v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka, že peňažné prostriedky použité na úhradu uvedeného záväzku žalobkyne z lízingovej zmluvy č. 5400024 boli prostriedky pochádzajúce z bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nakoľko žalovaný nepreukázal, že na zaplatenie akontácie použil finančné prostriedky, ktoré by patrili do jeho výlučného (osobného) vlastníctva.

21. Žalovaný v podanom odvolaní žiadal vykonať dôkaz vyžiadanie výpisov z peňažného účtu K. žalobkyne za obdobie od 8/2008 do 12/2009 na preukázanie, že žalobkyňa nemala dostatok finančných prostriedkov na úhradu akontácie. V zmysle § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ďalej ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Po preštudovaní spisu odvolací súd nemá za preukázané, že by žalovaný tento dôkaz žiadal vykonať pred súdom prvej inštancie, nakoľko to nevyplýva zo žiadneho podania žalovaného voči súdu a tento dôkaz nebol navrhnutý ani na pojednávaní na okresom súde. V zmysle uvedeného odvolací súd na tento dôkaz ako prostriedok procesnej obrany žalovaného nebude prihliadať a ďalej sa ním nezaoberal.

22. Žalovaný ďalej v podanom odvolaní žiadal vykonať dôkaz vypočutie svedka A. J. - zamestnanca spoločnosti NOVÝ TOPCAR, s. r. o., za účelom preukázania úhrady finančných prostriedkov - akontácie žalovaným z jeho výlučného vlastníctva. Okresný súd konštatoval, že výsluch tohto svedka zjavne nebol spôsobilý preukázať tieto skutkové tvrdenia žalovaného. Svedok, ako osoba prijímajúca platbu akontácie - zvýšenej splátky vopred podľa dotknutej lízingovej zmluvy č. 5400024, by, ak tak, mohol len preukázať skutkové tvrdenie žalovaného, že túto platbu prevzal od žalovaného. Z tohto dôvodu súd žalovaným navrhovaný dôkaz výsluchom svedka A. J. nevykonaný (§ 185 ods. 1 CSP). Odvolací súd vyhodnotil stanovisko okresného súdu za správne, čo sa týka nevykonania dôkazu - výsluchu svedka A. J.. Navrhovaný dôkaz by nebol spôsobilý dokázať skutočnosť, že medzi žalobkyňou a žalovaním došlo k platnému uzavretiu zmluvy o pôžičke, pretože by len dokázal reálne odovzdanie finančnej hotovosti zamestnancovi spoločnosti NOVÝ TOPCAR, s. r. o. ako tretej osobe. Naviac vykonanie takéhoto dôkazu by sa priechilo základným právnym zásadám rýchlosti a hospodárnosti konania. V zmysle uvedeného odvolací súd nepovažuje vykonanie takého dôkazu za dôvodné. Zároveň okresný súd vzájomnú žalobu žalovaného v časti o zaplatenie sumy 278 Eur v dôsledku neunesenia dôkazného bremena žalovaným zamietol a súčasne považoval za nedôvodnú jeho kompenzačnú námietku vo vzťahu k zániku žalobkyňou uplatneného nároku na vrátenie pôžičiek v celkovej sume 2.312 Eur. Na základe uvedeného odvolací súd toho rozhodnutie okresného súdu potvrdzuje.

23. V časti uplatneného nároku žalovaným voči žalobkyňi vo výške 867,67 Eur sa odvolací súd stotožňuje s názorom okresného súdu, ktorý v bode 58 uviedol, že zánikom BSM a vyporiadaním BSM dohodou o majetkovom vyporiadaní medzi manželmi zo dňa 01.06.2011 akékoľvek nároky žalovaného vyplývajúce mu zo skutočnosti, že v druhom období vykonal peňažné plnenie na záväzky žalobkyne v celkovej výške 867,67 Eur zanikli. Nad rámec uvedeného odvolací súd uvádza, že vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov znamená nielen rozdelenie hnutelných a nehnuteľných vecí, ktoré patrili do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva, ale aj vzájomné vyporiadanie všetkých pohľadávok a dlhov vyplývajúcich z tohto spoluvlastníctva, a to podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka. Hovoríme o tzv. vyporiadaní v širšom slova zmysle. Po účinnosti dohody medzi žalobkyňou a žalovaným zo dňa 01.06.2011 práva a povinnosti súvisiace s plnením záväzkov žalobkyne, ktoré vykonal žalovaný, vyplývajúcich jej z dotknutej lízingovej zmluvy č. 5400024 zanikli a preto nemôžu byť predmetom nároku žalovaného voči žalobkyňi. Rovnako okresný súd postupoval pri uplatnenom nároku žalovaného vo výške 515,71 Eur, ktoré mal zaplatiť za žalobkyňu za servisné prehliadky OMV. Aj v tejto časti sa súd stotožňuje s názorom okresného súdu a v zmysle neunesenia dôkazného bremena žalovaným ako aj v zmysle vyporiadania všetkých záväzkov medzi bývalými manželmi na základe dohody o majetkovom vyporiadaní zo dňa 01.06.2011 tento nárok žalovaného zanikol.

24. K námietke premlčania vznesenej žalobkyňou o zaplatenie sumy 278 Eur (teda zvyšku žalovanej pohľadávky v celkovej sume 2.590 Eur po jej započítaní oproti pohľadávke žalobkyne na vrátenie pôžičiek v sume 2.312 Eur), ďalej sumy zodpovedajúcej úhradám zo strany žalovaného na leasingové splátky v celkovej výške 2.721,29 Eur a napokon sumy 515,71 Eur zodpovedajúcej úhradám žalovaného za opravy a servisnú prehliadku predmetného motorového vozidla odvolací súd uvádza nasledovné. V zmysle § 112 Občianskeho zákonníka ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo na inom príslušnom orgáne, premlčacia doba počas konania neplynie, a to za predpokladu, že veriteľ v konaní riadne pokračuje. Význam zastavenia premlčania spočíva v tom, že počas riadneho pokračovania v konaní sa premlčacia doba nemôže skončiť. Právo je uplatnené včas, t.j. v premlčacej dobe, ak návrh na začatie konania (žaloba) dôjde súdu najneskôr v posledný deň premlčacej doby. Ak však veriteľ v začatí konaní na súde alebo inom príslušnom orgáne riadne nepokračuje, premlčacia doba sa skončí bez ohľadu na to, že právo už bolo uplatnené (premlčacia doba plynie aj počas konania). V konaní riadne nepokračuje ten účastník, ktorý napríklad zoberie podanú žalobu späť, nepodá návrh na pokračovanie prerušeného konania, neopraví alebo nedoplní podanie a pod. Žalovaný podal dňa 27.06.2014 vzájomnú žalobu, ale uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 7C/104/2014-66 zo dňa 20.10.2014 bol žalovaný vyzvaný, aby odstránil vady podania zo dňa 27.06.2014, doručeného Okresnému súdu Žilina dňa 27.06.2014 pod následkom odmietnutia podania. Dňa 25.11.2014 Okresný súd Žilina odmietol uznesením č.k. 7C/104/2014-72 podanie žalovaného zo dňa 27.06.2014 spolu s doplnením zo dňa 04.11.2014. Žalovaný si tak nesplnil povinnosť doplnenia podania, čím si neuplatnil kvalifikovane svoj nárok na súde podľa § 112 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho uplynula premlčacia doba na uplatnenie jeho nároku.

25. Žalovaný síce výslovne napadol aj výrok rozsudku okresného súdu o trovách prvoinštančného konania, avšak výlučne v súvislosti s odvolaním namietanou správnosťou rozhodnutia vo veci samej (čiastočné vyhovieť žalobe). Nadväzne, ako vecne správny, potvrdil krajský súd od meritórneho rozhodnutia závislý výrok o trovách prvoinštančného konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu miery úspechu v spore.

26. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mala plný úspech strana žalobkyne, a preto odvolací súd priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ďalej o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

27. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)